

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D., v právní věci

žalobců: a) Y. E.
b) M. E.
c) nezl. J. E.
d) nezl. U E.
všichni st. příslušnost: Turecko,
všichni t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, Jezová 1501, 294 21
Bělá pod Bezdězem
všichni zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
sídlem Kovářská 939/4, Praha 9

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje**
sídlem 30. dubna 1682/24, 702 00 Ostrava - Moravská Ostrava

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 10. 8. 2022, č. j. KRPT-187989-31/ČJ-2022-070022 a č. j. KRPT-188008-29/ČJ-2022-070022, ve věci zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 10. 8. 2022, č. j. KRPT-187989-31/ČJ-2022-070022 a č. j. KRPT-188008-29/ČJ-2022-070022 **se zrušují.**
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobcům **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaná napadeným rozhodnutím č. j. KRPT-187989-31/ČJ-2022-070022 zajistila žalobce a) a napadeným rozhodnutím č. j. KRPT-188008-29/ČJ-2022-070022 zajistila žalobkyni b) dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon pobytu cizinců“) za účelem správního vyhoštění na 75 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. V případě žalobců shledala důvodnou obavu z maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění; žalobci přicestovali do České republiky bez platného oprávnění k pobytu a bez platného cestovního dokladu s cílem dostat se do Německa. Jak plyne z rozhodnutí ve věci žalobkyně b), žalobce a žalobkyně b) přicestovali do ČR se svými dvěma nezletilými dětmi – žalobkyní c) a žalobcem d).

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podali žalobci dne 2. 9. 2022 žalobu. Namítají, že žalovaná v napadených rozhodnutích vůbec nijak nezohlednil nejlepší zájem dítěte ve vztahu k žalobcům c) a d), kteří jsou *de facto* zajišťováni společně se svými rodiči, tj. žalobci a) a b). O těchto dětech je pouze jedna zmínka v závěru rozhodnutí o zajištění žalobkyně b).
3. Žalobci uvedli, že dle oficiálního výkladového stanoviska Výboru OSN pro práva dítěte k Úmluvě OSN o právech dítěte nemůže být dítě nikdy omezeno na osobní svobodě pouze z důvodu svého pobytového stavu, respektive pobytového stavu svých rodičů. Obdobně se vyjádřil Vysoký komisař OSN pro uprchlíky v roce 2012, Výbor Rady Evropy proti mučení, pracovní skupina OSN k svévolnému zadržování v roce 2015 a 2018, Zvláštní zpravodaj OSN pro mučení a jiné kruté, nelidské nebo ponižující zacházení nebo trestání v roce 2015 a 2018 nebo Zvláštní zpravodaj OSN pro lidská práva migrantů v roce 2020. Všechny tyto výbory pak ČR opakovaně doporučily praxi zajišťování dětí okamžitě ukončit. Obdobně podle Evropského soudu pro lidská práva je zajištění dítěte doprovázeného rodinnými příslušníky možné jenom za velmi výjimečných okolností, a to jenom na dobu nezbytně nutnou. Je třeba hodnotit (1) věk dítěte, (2) délku zajištění a (3) podmínky zajištění. Dle aktuální judikatury ESLP je přípustnou délkou zajištění dítěte doba maximálně několika dnů. Žalovaná se však nejlepším zájmem dětí vůbec nezabývala. Nezabývala se podmínkami, které v ZZC Bělá-Jezová panují ani alternativami zajištění a možností realizace vyhoštění. Již proto je na místě napadená rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost. Délka zajištění je rovněž zcela nepřiměřená, neboť je v případě žalobců několikanásobně delší než ESLP povolená délka zajištění maximálně několika dní.
4. Žalovaná se dle žaloby v napadených rozhodnutích nezabývala ani důvody, které žalobce vedly k opuštění země původu, a sice útlakem, kterému žalobci jako příslušníci kurdské menšiny v Turecku čelili; přitom dospělí žalobci poukazovali i na skutečnost, že žalobce a)

byl aktivní v pro-kurdsky zaměřené straně HDP. Tvrzení, že žalobci neuvedli žádná vodítka, svědčící o tom, že by mohli být v zemi původu vystaveni skutečnému nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, je nepřezkoumatelné a rozporné s obsahem správního spisu. Perzekuce Kurdů v Turecku je obecně známou skutečností. Pokud žalobci a) a b) uváděli problémy v zemi původu, měl správní orgán klást doplňující dotazy, a nepostupoval zcela schematicky. Žalovaná nezjistila všechny potřebné skutečnosti a dostatečně přezkoumatelným způsobem neověřila, zda je možné účel zajištění žalobců v praxi vůbec naplnit.

5. Žalovaná stanovila zajištění žalobců hned od počátku v délce 75 dní, tedy délce blízké se maximální době 90dní. Žalobci tak mají za celou dobu svého zajištění v délce 2,5 měsíců možnost iniciovat soudní přezkum svého zajištění pouze jednou. Napadená rozhodnutí navíc postrádají individuální odůvodnění, proč je třeba přistoupit k takto dlouhé době zajištění.
6. Žalovaná se dle žaloby dále dostatečně nezabývala alternativami zajištění. V případě žalobců přitom byla k dispozici konkrétní alternativa v podobě ubytování v Pobytovém středisku Správy uprchlických zařízení.
7. Žalobci proto navrhli, aby krajský soud napadená rozhodnutí z výše uvedených důvodů zrušil.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 5. 9. 2022 poukázala na to, že ve věci zletilých žalobců byla 10. 8. 2022 vydána rozhodnutí o správním vyhoštění a napadená rozhodnutí. Doba 75 dní byla stanovena s ohledem na předpokládanou délku procedurálních postupů u cizinců nedisponujících cestovním dokladem, které budou předcházet jejich vyhoštění. Obvykle se tato doba u osob z třetích zemí pohybuje v délce 40-60 dnů; dále je třeba vzít úvahu dobu potřebnou k zabezpečení přepravních dokladů. Vzhledem k tomu, že cizinci pobývali na území ČR bez dokladů, byla zde reálná obava, že se rozhodnutí o vyhoštění nepodrobí. Alternativní opatření k zajištění by v případě žalobců byla zjevně nedostatečná: nemají na území ČR hlášený pobyt, nemají finanční prostředky ani osoby blízké, které by je materiálně zabezpečily, bez dokladů si nejsou schopni prostředky na obživu legálně obstarat. Žalovaná se existencí možných překážek bránících žalobcům v jejich návratu do Turecka zabývala. Vycházela zejména z informací OAMP ze dne 8. 7. 2022 a MZV ze dne 13. 11. 2020. Žalobci nedoložili, že by byli v systematickém centru pozornosti státních orgánů a docházelo k jejich pronásledování; pokud by jim skutečně hrozilo nebezpečí, mohli požádat o mezinárodní ochranu na území Srbska. Z chování žalobců lze usuzovat spíše na ekonomické pohnutky jejich cesty.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobci byli zajištěni dne 9. 8. 2022 u Sudoměřic v rámci skupiny 20 osob, které se prezentovaly jako Syřané. V rámci čestných prohlášení o totožnosti téhož dne uvedli, že jsou státními občany Turecka s bydlištěm v Istanbulu. Zletilí žalobci vypověděli, že bydleli v Istanbulu; z Turecka odcestovali v zavazadlovém prostoru nákladního auta, z něž vystoupili v Srbsku. Následně jeli dodávkou až do České republiky. Hodlali dojet až do Německa, kde ovšem nemají rodinu ani konkrétní cíl cesty. Žalobce a) pracuje jako elektrikář. Cestu financovala rodina žalobce a). Nemají žádné rodinné vazby na území EU. Stěžovali si na útlak, jemuž jsou jako Kurdové vystaveni;

žalobkyně b) uvedla, že žalobci a) bylo vyhrožováno smrtí. Žalobce a) uvedl, že je členem kurdské strany HDP, ve veřejných funkcích nepůsobil a v Turecku mu hrozí smrt. O azyl na území ČR žalobci odmítli požádat. Rozhodnutími ze dne 10. 8. 2022 bylo žalobcům a) a b) uloženo správní vyhoštění a zároveň byli napadenými rozhodnutími zajištěni za účelem vyhoštění. Proti rozhodnutím o správním vyhoštění podali odvolání. Žalobci byli dopraveni do ZZC Bělá-Jezová.

10. V odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaná akcentovala skutečnost, že oba žalobci jasně deklarovali úmysl dostat se do Německa, cestovali vědomě nelegálně za úplatu, v České republice nemají žádné vazby, neznají jazyk, nemají adekvátní finanční prostředky – nebylo proto možné uložit jiná mírnější zvláštní opatření. Ke stanovení doby zajištění žalovaná uvedla, že přihlédla k předpokládané složitosti výkonu správního vyhoštění – je nutné ověřit totožnost žalobců a zajistit vydání náhradního cestovního dokladu, což u třetích zemí trvá od 40 do 60 dnů a dále zabezpečit přepravní doklady a realizaci zpáteční cesty, což trvá asi 30 dnů. K důvodům znemožňujícím vycestování žalovaná odkázala na závazná stanoviska Ministerstva vnitra a výše zmíněných informací OAMP a MZV o situaci v Turecku. Ve výpovědích zletilých žalobců nebyla nalezena žádná vodítka, která by vedla k závěru, že by po návratu do vlasti mohli být vystaveni hrozbě mučení, nelidského zacházení nebo trestání; žalobci ani nepožádali o mezinárodní ochranu. Nezletilí žalobci nebyli v rozhodnutí týkajícími se žalobce a) vůbec v odůvodnění reflektováni (jsou uvedeni v záhlaví jako „účastník řízení“), v rozhodnutí, týkající se žalobkyně b) pak je uvedeno, že s ohledem na tyto děti byla rodina umístěna společně do ZZC Bělá-Jezová.
11. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
12. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi.*
13. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
14. V nynější věci není sporu o tom, že žalobci c) a d) jsou nezletilými osobami, které doprovází své rodiče – žalobce a) a b). Krajský soud se proto nejprve zabýval specifiky zajištění nezletilých osob v doprovodu rodičů.
15. Obecně platí, že zajištění dítěte není vyloučeno, je však podřízeno přísnějším podmínkám než zajištění zletilých cizinců. Zajištění rodiny s nezletilými dětmi předpokládají jak výše citovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců, tak čl. 17 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí

(dále jen „návratová směrnice“), který ve svém odst. 1 uvádí, že rodiny s nezletilými dětmi mohou být zadržovány pouze v případě, že neexistuje jiná možnost, a na co nejkratší přiměřenou dobu. Ani judikatura Evropského soudu pro lidská práva (ESLP), vykládající Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), obecně nevylučuje zajištění nezletilých cizinců (např. žalobci citovaný rozsudek ze dne 12. 7. 2016 ve věci *A. M. a ostatní proti Francii*, č. 24587/12). Podstatné je, že se musí jednat o nejzazší opatření zvolené poté, co byly prověřeny všechny jeho možné alternativy, musí sledovat legitimní cíl, přičemž správní orgány musí vyvinout veškeré úsilí k urychlené realizaci tohoto cíle a vždy je třeba taktéž přihlížet k nejlepšímu zájmu dítěte.

16. Jakkoliv doporučení výborů a orgánů OSN a Rady Evropy, na která žalobci odkazují, mohou být *de lege ferenda* inspirativní, nelze hodnotit napadená rozhodnutí jako nezákonná jen proto, že byl zajištěn nezletilý cizinec z důvodu nebezpečí porušení předpisů na úseku imigračního práva (tj. z důvodu nelegálního vstupu na území a vyjádřeného úmyslu nerespektovat rozhodnutí o správním vyhoštění; obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60).
17. Z uvedeného rozsudku vyplývá, že při rozhodování o zajištění cizinců mladších osmnácti let nebo rodin s dětmi musí vzít správní orgán do úvahy zejména věk dětí, délku zajištění a vhodnost, či naopak nevhodnost zařízení pro pobyt dětí musí vzít vždy v úvahu i nejlepší zájem dítěte (čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte). Nejlepší zájem dítěte se musí projevit také v tom směru, že při zbavení osobní svobody je nutné brát ohled na potřeby dítěte daného věku; především musí být zásadně umístěno odděleně od dospělých a tak, aby byl zajištěn přímý styk s jeho rodinou.
18. V judikatuře ESLP odkazované žalobci (o níž taktéž zevrubně pojednává desátý senát v citovaném rozsudku) krajský soud nenalezl kategorický závěr, který dovozují žalobci – totiž že zajištění nezletilého je přípustné pouze na dobu maximálně několika dní. Vždy je potřeba hodnotit dané faktory souhrnně na základě konkrétní situace. ESLP ve svých rozhodnutích zpravidla hodnotil situaci velmi malých dětí nebo nezletilých zajištěných v nevyhovujících podmínkách. V těchto případech může být i kratší doba zajištění v rozporu s čl. 3 Úmluvy.
19. Krajský soud dále konstatuje, že přestože bylo formálně rozhodnuto o zajištění pouze zletilých žalobců, stejné účinky mají tato rozhodnutí na nezletilé žalobce, kteří se umisťují se svými rodiči do detenčního centra. Ochrana nejlepšího zájmu dítěte zahrnuje nejen zohlednění alternativních možností tak, aby zajištění nezletilých osob bylo skutečně až tou krajní možností, ale zahrnuje samozřejmě i hledisko udržení rodiny pohromadě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, č. j. 1 Azs 104/2018-67). Je tedy zřejmé, že se žalovaná při zajištění doprovázejících rodinných příslušníků musí zabývat i situací nezletilých cizinců, kteří jsou jimi doprovázeni. Zohlednění nejlepšího zájmu dítěte a shora uvedených okolností by mělo proto najít odraz i v odůvodnění rozhodnutí, kterými byli zajištěni žalobci a) a b).
20. Judikatura Nejvyššího správního soudu zároveň vyžaduje, aby konkrétní úvahy o naplnění požadavku ochrany nejlepšího zájmu dítěte byly součástí odůvodnění rozhodnutí, které se zajištění dítěte dotýká. Z odůvodnění rozhodnutí musí být patrné, že žalovaná vzala na zřetel věk nezletilých žalobců, posoudila vhodnost, či naopak nevhodnost konkrétního zařízení pro zajištění cizinců pro pobyt nezletilých, a to i s ohledem na celkovou délku zajištění, a dále úvahy stran přiměřenosti zásahu do osobní svobody nezletilého ve vztahu

k požadavku ochrany jeho nejlepšího zájmu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020, č. j. 2 Azs 230/2019-60).

21. V napadených rozhodnutích se žádné takové úvahy nenacházejí. V tomto krajský soud plně přisvědčil žalobní argumentaci a shledal, že napadená rozhodnutí nemohou obstát, neboť jsou stran hodnocení nejlepšího zájmu dítěte a kritérií, které je nutné vzít v úvahu při zajištění nezletilých žalobců, nepřezkoumatelná.
22. Kvůli této vadě obou rozhodnutí je žaloba důvodná.
23. K ostatním námitkám (v obecnosti, jež pro vytýkanou vadu nepřezkoumatelnosti dovoluje krajskému soudu zabývat se jejich podstatou) je možné uvést, že doba zajištění v délce 75 dnů, dle krajského soudu nezpůsobuje *a priori* nezákonnost napadeného rozhodnutí, byť i zde krajský soud postrádá odůvodnění toho, jak žalovaná zohlednila situaci nezletilých žalobců.
24. Co se týče důvodů, které žalobce vedly k opuštění země původu, napadená rozhodnutí ve spojení se závaznými stanovisky, která byla jejich podklady, na tvrzení žalobců dle krajského soudu reagují dostatečně. Je třeba připomenout, že „*smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150). Realizaci správního vyhoštění je proto možné posuzovat toliko předběžně a na základě informací a podkladů, které má správní orgán k dispozici, a to i s ohledem na velmi omezený časový prostor, v němž musí být o zajištění cizince rozhodnuto (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Azs 495/2019-43). Teprve pokud v řízení o zajištění vyjdou najevo dostatečně konkrétní překážky potenciálně bránící realizaci účelu zajištění (zde vyhoštění žalobců), je na místě, aby se těmito okolnostmi správní orgány blíže zabývaly (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2019, č. j. 8 Azs 55/2019-34, nebo ze dne 15. 1. 2020, č. j. 9 Azs 318/2019-27). Důvody znemožňující vycestování cizince podle § 179 zákona o pobytu cizinců mohou být dány zejména tehdy, pokud je k dispozici konkrétní výpověď cizince o zacházení rozpornému s čl. 3 Úmluvy, a tato výpověď se ve všech podstatných rysech shoduje s obsahem obecného dokumentu o zemi původu poskytnutého správnímu orgánu Ministerstvem vnitra (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Azs 495/2019-43).
25. V nynější věci žalovaná měla k dispozici závazná stanoviska Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobců, dle nichž výpovědi žalobců neobsahují vodítka vedoucí k závěru, že by žalobci měli být ve vlasti vystaveni hrozbě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalobci sice obecně poukazovali na perzekuci kurdské menšiny, která je i potvrzena v obecných dokumentech, nicméně nejedná se o perzekuci plošnou, jako co do teritoria státu, tak co do celé skupiny osob hlásících se k dané národnostní menšině. Žalobci neuvedli ohledně své perzekuce nic konkrétního a jejich neochota požádat o azyl jen umocňuje dojem účelovosti vznesené námitky.
26. Co se týče alternativ zajištění, nemožnost využití zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců byla v případě žalobců plně odůvodněna nejen jejich majetkovými a osobními poměry, ale především jejich protiprávním jednáním a následným vyjádřením

úmyslu v tomto jednání pokračovat s cílem neoprávněně vstoupit na území jiného členského státu, který je součástí schengenského prostoru, tj. Německa.

27. Konkrétně žalobci z alternativ zajištění zmiňují pouze možnost jejich umístění v Pobytovém středisku Správy uprchlických zařízení. Umístění žalobců do přijímacího či pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu však není v tomto případě relevantní alternativou k umístění do zařízení pro zajištění cizinců, ostatně žalobci nebyli a nejsou na území ČR žadateli o mezinárodní ochranu. Protože nešlo o alternativu, nemusela se touto otázkou ani žalovaná ve svém rozhodnutí zabývat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2020, č. j. 9 Azs 156/2019-68). Umísťování rodin s dětmi do přijímacího střediska bylo v předchozích letech vyvoláno vrcholící migrační krizí a s tím spojenou potřebou zajistit odpovídající podmínky pro zajištění nezletilých dětí, kterou již nebylo možné v zařízení pro zajištění cizinců uspokojit. Jakkoli tedy k přesunům některých rodin s dětmi do přijímacího střediska docházelo, a správní orgán proto musel tuto variantu v inkriminované době zvažovat, nejedná se o postup, který by byl aktuální i v současné době (k tomu srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60).

V. Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou a obě napadená rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s.
29. Krajský soud současně nevrátil věc žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je totiž vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění prvním úkonem v řízení. Zrušení rozhodnutí o zajištění v tomto případě z povahy věci znamená ukončení řízení (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Azs 495/2019-43, bod 30).
30. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nebyla úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci byli v řízení úspěšní. Za žalobce činil procesní úkony v řízení jejich zástupce, jehož odměnu za zastupování žalobců však nelze uložit k náhradě procesně neúspěšné žalované, protože se nejedná o subjekt vykonávající specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů ve smyslu § 35 odst. 2 s. ř. s. (shodně viz rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2008, č. j. 4 Azs 51/2008-79). Soud nezjistil, že by žalobcům nějaké hotové výdaje či jiné uznatelné náklady v průběhu řízení vznikly, a ani sami žalobci jejich přiznání nepožadovali, proto jim soud náhradu nákladů proti žalované nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 14. září 2022

[Sem zadejte text.]

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.